

дѣбилъ такѡвъ дѣръ Божій; говори мѣ Адамъ: когѡ самъ бѣлъ дѣтѣ въ оучилище то: имѣлъ самъ на главѣ та крѣста, течѣше тѡлкова смрадъ, што никоу не можѣлъ да тѣрпѣ. И за това и мѣлъ самъ жалость, многѡ стока похѣрчихъ, и нишо ми не помѡгна, но самъ терпѣлъ тѣмъ печаль, и Бога благодарѣлъ самъ секи пѣтъ. Когѡ хѡдѣхъ въ оучилище то, минѣвахъ по край ѣднѡ цѣрква Богородицы, и молѣхъ се на многѡ време, и въ цѣрква ни ѣдинъ пѣтъ не вѣставахъ. И въ ѣднѡ нѡщъ мисѣ сторѣ да клѣпатъ за свѣтрина, и азъ станѣхъ и видѡхъ въ тѣмъ цѣрква, шо рекохъ напредъ, и наидѡхъ ѡ затворѣна, и се застоѣхъ предъ цѣрква та, и се молихъ, и се вѡборѣ вратѣ та, и вѣстре се видѣ свѣтлость, като въ многѡ свѣщи, и се чѣдѣхъ, и влѣзнахъ съ оудивленѣмъ, и видѡхъ седмѣ дѣвѣицы свѣтлѣй: ѣднѡ по свѣтла въ дрѣгѣ те сѣдѣше на престѡлъ като царѣца на дрѣгѣ те, и рече ми: зашо чѣдо не радишъ да си исцѣлишъ главѣ та въ тѣмъ рани. И азъ рекохъ: радѣлъ самъ господжѣ и самъ се тѣдѣлъ, и сѣчки те мой сродницы искали да ме издрѣватъ, но немогли. Она рече: познавашъ ли мѣ; рекохъ: не познавамъ господжѣ. Тѣмъ ми рече: азъ самъ мати Исѣсова, и за това самъ дошла тѣка, зашо имашъ ѡвѣчай да се молишъ тѣка, за това ще да те исцѣлимъ. Това рече и помахнѣ ми, да превлѣжимъ, и си тѣри нѣйна та пречѣста рѣка на моѡ та главѣ, и говорѣше: во има ѡтца, и сына, и свѣтагѡ дѣха, да вѣде здѣва тѣмъ главѣ, и да се неразколѣ до смѣрти, зашо ѣ имѣла голѣмо благоговѣнѣе на мѣне, и такѡ она невѣдима вѣсть, а азъ вѣстанахъ здѣвъ, и доидѡхъ въ монастырь: а сегѡ съ радѡсть идѣмъ въ она свѣтъ.